

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący)

SSN Zbigniew Myszka

SSN Andrzej Wróbel (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku N.Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w [...]
z udziałem zainteresowanej A. G.
o podleganie ubezpieczeniom społecznym,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 września 2017 r.,
zażalenia organu rentowego
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 27 lutego 2017 r.,

1. oddała zażalenie

**2. zasądza od pozwanego na rzecz A. G. kwotę 240 (dwieście
czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 15 listopada 2016 r. zmienił
zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 16 czerwca 2016 r., w ten sposób, że
stwierdził, iż N.Z. jako pracownik u płatnika składek A.G. podlega obowiązkowo
ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od
dnia 1 stycznia 2016 r. z tytułu zatrudnienia w firmie A.

Organ rentowy wywiódł w dniu 12 grudnia 2016 r. apelację od powyższego wyroku Sądu drugiej instancji.

Sąd Apelacyjny wezwał pełnomocnika pozwanego do uzupełnienia braków formalnych apelacji - pod rygorem jej odrzucenia - poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia. Wezwanie doręczono pełnomocnikowi organu rentowego w dniu 11 stycznia 2017 r. W piśmie procesowym złożonym w dniu 13 stycznia 2017 r. pełnomocnik pozwanego wskazał, że ze względu na przedmiot sprawy - objęcie ubezpieczeniem społecznym, nie jest w stanie podać wartości przedmiotu zaskarżenia.

Sąd Apelacyjny w [...] postanowieniem z dnia 27 lutego 2017 r. odrzucił apelację organu rentowego.

Sąd Apelacyjny przypomniał, że przepis art. 368 k.p.c. określa niezbędne elementy konstrukcyjne apelacji, stanowiąc w § 1, iż apelacja powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a ponadto zawierać: 1) oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości czy w części; 2) zwięzłe przedstawienie zarzutów; 3) uzasadnienie zarzutów; 4) powołanie, w razie potrzeby, nowych faktów i dowodów oraz wykazanie, że ich powołanie w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji nie było możliwe albo że potrzeba powołania się na nie wynikała później; 5) wniosek o zmianę lub o uchylenie wyroku z zaznaczeniem zakresu żądanej zmiany lub uchylenia oraz - w § 2 - że w sprawach o prawa majątkowe należy oznaczyć wartość przedmiotu zaskarżenia przy odpowiednim zastosowaniu reguł określonych w art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. W razie stwierdzenia braków formalnych pisma procesowego zawierającego apelację strona zostanie wezwana do jego uzupełnienia lub poprawienia w wyznaczonym terminie (terminie sądowym) pod rygorem odrzucenia apelacji (art. 130 § 1 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.).

Sąd wskazał, że ustalanie wartości przedmiotu sporu (wartości przedmiotu zaskarżenia) odbywa się według przepisów Kodeksu postępowania cywilnego regulujących tę materię (art. 19-26 k.p.c., art. 368 § 2 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c.). Również ustalenie wartości przedmiotu sporu (zaskarżenia) w kategorii spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych - o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku

ubezpieczenia społecznego, o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, o podleganie ubezpieczeniom społecznym - odbywa się według tych przepisów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, mimo tych kryteriów ustawowych dotyczących sposobu określenia wartości przedmiotu sporu i zaskarżenia we wskazanej kategorii spraw i wskazówek Sądu Najwyższego uzasadnieniu uchwały z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16 w jaki sposób ustalać wartość przedmiotu sporu w takich sprawach, pełnomocnik strony pozwanej nie oznaczył wartości przedmiotu zaskarżenia, tym samym nie uzupełnił w wyznaczonym terminie braków formalnych apelacji, do czego był wezwany. Istniały zatem przesłanki do odrzucenia apelacji na podstawie art. 373 zdanie trzecie k.p.c.

Organ rentowy zaskarżył w całości powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] zażaleniem, zarzucając naruszenie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego przez błędną wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, w szczególności: art. 126 § 1, w zw. z art. 391 § 1 zdanie pierwsze i art. 398² § 1, art. 370 i art. 373 w zw. z art. 130 k.p.c., a nadto art. 31 ust. 2 zdanie drugie Konstytucji RP. Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia, „w miarę możliwości przy zastosowaniu art. 395 § 22 k.p.c.”

W uzasadnieniu zażalenia organ rentowy podnosi m.in., że przedmiotem niniejszego sporu jest sprawa o podleganie obowiązkowemu ubezpieczeniu emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu przez N. Z. i w tym zakresie została złożona przez organ rentowy apelacja. Ubezpieczona N.Z. w złożonym odwołaniu nie określiła wartości przedmiotu sporu i domagała się stwierdzenia, że jako pracownik podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia 1 stycznia 2016 r.

Zgodnie z treścią art. 126 § 1 k.p.c. w każdym piśmie należy podać wartość przedmiotu sporu lub wartość zaskarżenia jeżeli: od tej wartości zależy właściwość rzeczowa sądu; wysokość opłaty; lub dopuszczalność środka odwoławczego, a przedmiotem sprawy nie jest oznaczona kwota pieniężna.

W ocenie organu rentowego, *a contrario*, obowiązek podania wartości przedmiotu sporu nie jest wymagany odnośnie apelacji, która może uzyskać prawidłowy bieg bez względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Domaganie się przez Sąd podania w sprawie o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego,

wartości przedmiotu sporu lub zaskarżenia było nieuzasadnione, niezgodne z obowiązującymi przepisami i w żaden sposób niecelowe, bowiem od wartości w tego rodzaju sprawach nie zależy właściwość sądu. Wysokość opłaty jak również dopuszczalność środka odwoławczego.

Nie można również organowi rentowemu zarzucić, że nie wykonał zarządzenia Sądu Apelacyjnego z dnia 4 stycznia 2017 r. dotyczącego usunięcia braków formalnych, bowiem pismem procesowym z dnia 13 stycznia 2017 r. organ rentowy odniósł się do zarządzenia wskazując, że nie jest w stanie podać wartości przedmiotu zaskarżenia, bowiem na etapie wydawania zaskarżonej decyzji takiego ustalenia dokonać nie można, nie jest to bowiem sprawa o składki z tytułu ubezpieczenia społecznego, ani też sprawa o hipotetyczne zaistniałe w przyszłości świadczenia z ubezpieczenia społecznego (np. z tytułu urlopu macierzyńskiego) na rzecz N. Z. bowiem w dacie wydawania zaskarżonej decyzji organ rentowy nie jest w stanie określić z jakich świadczeń ubezpieczona będzie w przyszłości korzystać i przez jaki okres.

W ocenie organu rentowego, żądanie wskazania wartości przedmiotu sporu (nieokreślonej przez samą ubezpieczoną) w sprawie o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego jest zmuszaniem strony do stwarzania fikcji (podawania nieprawdy) w tym zakresie, która również przecież poddana jest kontroli Sądu. Nie do przyjęcia jest również pogląd, iż obowiązek wskazania wartości przedmiotu sporu, który nie występował w postępowaniu w pierwszej instancji, pojawił się w postępowaniu apelacyjnym, gdyż w danym zakresie przepisy art. 126 § 1 i art. 136 § 1 k.p.c. precyzują obowiązki strony i bieg sprawy tak w odniesieniu do art. 19 § 2 i nast., jak i art. 368 § 2, w związku z art. 391 § 1 zd. 1 k.p.c.

Organ rentowy stwierdził, że żądanie ubezpieczonej o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego nie mieści się również w katalogu spraw objętych przepisami art. 19 do 26 k.p.c., które regulują sposób ustalania wartości przedmiotu sporu, domaganie się zatem od organu rentowego, wbrew obowiązującym w tym zakresie przepisom prawa, stwarzania fikcji i w braku jej przedstawienia karania odrzuceniem apelacji, jest nieuzasadnione i niesprawiedliwe dla możliwości rzetelnej oceny rozstrzygnięcia sprawy, z którym to rozstrzygnięciem organ rentowy

miał prawo nie zgodzić się, składając w związku z tym apelację od wyroku. Przepis art. 368 § 2 zd. 2 k.p.c. odnosi oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia do wartości przedmiotu sporu wskazanej w pozwie, a skoro takiej nie było, to nie można żądać jej oznaczenia w apelacji.

Organ rentowy wskazuje również na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2005 r. w sprawie III UZ 29/04, w którym stwierdza się, że odrzucenie apelacji w sprawie nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie jej braków może dotyczyć tylko takich braków formalnych, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (art. 370 i 373 k.p.c.). Nie można natomiast uznać, że nieprzedstawienie przez organ rentowy wartości przedmiotu sporu, której nie można określić, a której przedstawienie jest bez znaczenia w sprawie dla oceny możliwości złożenia skargi kasacyjnej, w jakikolwiek sposób uniemożliwiało rozpoznanie apelacji. Organ rentowy wskazuje również na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2015 r. w sprawie II UZ 34/15, które w ocenie organu rentowego, rozstrzygając, że sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego jest sprawą o charakterze majątkowym, równocześnie wskazuje na błędne kategoryzowanie takich spraw ze względu na obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Organ rentowy podnosi także, że zgodnie z preambułą i art. 31 ust. 2 w związku z art. 8 Konstytucji RP, która jest najwyższym prawem, a jej przepisy stosuje się bezpośrednio, prawa Rzeczypospolitej Polskiej oparte są na zasadzie pomocniczości umacniającej uprawnienia obywateli i ich wspólnot, przy czym każdy obowiązany jest do szanowania praw innych osób, a zatem stron w procesie, a nikogo nie wolno zmuszać do czynienia tego czego prawo mu nie nakazuje, więc nie można zmuszać strony do wskazywania wartości przedmiotu zaskarżenia, w sytuacji gdy nie było wartości przedmiotu sporu w postępowaniu przed sądem I instancji, a oznaczenie takiej (niewiadomej w zakresie sprawy o podleganie lub niepodleganie obowiązkowi ubezpieczenia, gdyż nie dającej się przewidzieć) wartości w dalszym ciągu nie jest konieczne dla nadania dalszego biegu sprawie.

Ubezpieczona N.Z. w odpowiedzi na zażalenie organu rentowego wniosła o oddalenie zażalenia w całości i zasądzenie od skarżącego na rzecz ubezpieczonej

kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym, według norm przepisanych.

Ubezpieczona nie zgadza się ze stanowiskiem organu rentowego, że sprawa o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego nie jest sprawą o charakterze majątkowym w rozumieniu art. 19 § 2 k.p.c. Wobec brzmienia art. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.) nie powinno ulegać wątpliwości, że stosunek ubezpieczenia społecznego jest stosunkiem o charakterze majątkowym. Konsekwencją jego powstania jest bowiem obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne oraz prawo do świadczeń pieniężnych z tego ubezpieczenia dla osób uprawnionych. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego zarówno sprawy dotyczące ustalenia podleganiu ubezpieczeniom społecznym jak i sprawy mające na celu określenie wysokości świadczeń z tego ubezpieczenia są sprawami o charakterze majątkowym.

Ubezpieczona nie zgadza się ponadto ze stanowiskiem organu rentowego, iż konieczność wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia jest de facto zmuszaniem strony do stwarzania fikcji, gdyż wartości tej nie sposób ustalić. Nie ulega wątpliwości, że określenie wartości przedmiotu sporu jak i zaskarżenia w specyficznych sprawach jakimi są sprawy o ustalenie podlegania obowiązkowi ubezpieczeń społecznych może być problematyczne z uwagi na to, że organ nie dochodzi w takiej sprawie żadnej konkretnej kwoty. W swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy zauważył jednak problem ustalenia wartości przedmiotu sporu w tego typu sprawach, wskazując równocześnie możliwe sposoby ustalenia wartości przedmiotu sporu w sprawach o ustalenie podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 lutego 2016 r., sygn. II UZ 60/11). Sprawa o ustalenie obowiązku podlegania ubezpieczeniu społecznemu sprowadza się ostatecznie do uzyskania bądź nie - należnych z tytułu ubezpieczenia składek. Wartością przedmiotu zaskarżenia mogłaby więc być suma należnych organowi składek za okres 1 roku (w drodze analogii do art. 23¹ k.p.c.).

Bez znaczenia pozostaje też zdaniem ubezpieczonej fakt, że wartość przedmiotu sporu nie została określona już na etapie postępowania przed Sądem I instancji. Fakt, iż strona nie oznaczyła w odwołaniu wartości przedmiotu sporu nie ma co do zasady znaczenia na dalszym etapie postępowania, gdyż zaskarżenie

dotyczyć może wyłącznie tej części, w której apelacja zostałaby uwzględniona przez Sąd. Organ rentowy w ramach wykonywania ustawowych obowiązków bez żadnych trudności ustala chociażby wysokość należnych od płatnika składek, które jak wskazano powyżej, mogłyby stanowić wartość przedmiotu zaskarżenia w niniejszej sprawie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako instytucja powołana do realizowania zadań z zakresu ubezpieczeń społecznych, nie powinien zasłaniać się niewiedzą dotyczącą de facto wykonywanych przez siebie zadań i obowiązków polegających przede wszystkim na obliczaniu wysokości składek.

Wbrew twierdzeniom organu, majątkowy charakter stosunku prawnego, którego dotyczy spór powoduje obowiązek wskazania wartości przedmiotu zaskarżenia zgodnie z art. 19 § 2 k.p.c. w z w. art. 368 § 2 k.p.c. Żaden z przepisów nie zwalnia strony wnoszącej apelację od obowiązku oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia.

Ubezpieczona wskazuje, że wymagania formalne apelacji, poza tymi, które są przewidziane dla pisma procesowego przepisem art. 126 k.p.c., określa przepis art. 368 § 1 k.p.c. Poza elementami wymienionymi w tym przepisie, apelacja w sprawie o roszczenia majątkowe powinna na podstawie art. 368 § 2 k.p.c. zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. Regulacja zawarta w tym przepisie dotyczy wszystkich spraw o roszczenia majątkowe, także w postępowaniu odrębnym, chyba że przepisy regulujące to postępowanie stanowią inaczej. Przepisy dotyczące postępowania w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych nie zawierają odmiennej regulacji w tym zakresie, zatem apelacja w takich sprawach musi zawierać oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna. Nieoznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia jest brakiem formalnym tego pisma, który powinien zostać uzupełniony.

Ubezpieczona podnosi, że zgodnie z art. 130 § 1 k.p.c. sąd wzywa stronę do uzupełnienia braków określając jej odpowiedni termin. Na podstawie art. 370 k.p.c. sąd pierwszej instancji odrzuca na posiedzeniu niejawnym apelację, której braków strona nie uzupełniła w terminie. W uchwale z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, Sąd Najwyższy stwierdził, że nieuzupełnienie przez stronę w wyznaczonym terminie braku apelacji polegającego na nieoznaczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia w

sprawie o prawo majątkowe (art. 386 § 2 k.p.c.) może stanowić podstawę do jej odrzucenia (art. 370 k.p.c.), także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Dalej, w postanowieniu z dnia 8 stycznia 2008 r. Sąd Najwyższy wskazał, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych apelacja organu rentowego podlega odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c., jeżeli w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu organ odmówi oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia (sygn. II UZ 41/07).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie organu rentowego nie ma usprawiedliwionych podstaw.

1. Na wstępie należy przypomnieć, że stosunek ubezpieczenia społecznego jest stosunkiem o charakterze majątkowym, gdyż konsekwencją jego istnienia jest obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne oraz prawo do świadczeń z tego ubezpieczenia dla osób uprawnionych (art. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2013 r., poz. 1442 z późn. zm.). Taki charakter stosunku prawnego, którego dotyczy spór, powoduje obowiązek wskazania wartości przedmiotu sporu zgodnie z art. 19 § 2 k.p.c. Z mocy art. 368 § 2 k.p.c. wnoszący apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji ma ustawowy obowiązek oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia przy odpowiednim zastosowaniu art. 19 do 24 i 25 § 1 k.p.c. Jak podkreślił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu niepublikowanego postanowienia z dnia 5 maja 2016 r., II UZ 3/16 z woli ustawodawcy brak oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia, jeżeli strona nie uzupełniła tego braku w wymaganym terminie, stanowi podstawę do odrzucenia apelacji zgodnie z art. 370 k.p.c. Zasada ta ma również zastosowanie w postępowaniu w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych (zwłaszcza uchwała z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 396, a także postanowienia z dnia 23 listopada 2007 r., II UZ 30/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 54; z dnia 8 stycznia 2008 r., II UZ 41/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 107; z dnia 13 października 2009 r., II UK 234/08, LEX nr 553692; z dnia 27 października 2009 r., II UZ 36/09, LEX nr 564802; z dnia 6 stycznia 2010 r., I UK 289/09, LEX nr 577827 i z dnia 26 stycznia 2011 r., II UK 190/10, LEX nr 786391). W powołanej wyżej uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, stwierdzono,

że niezuzupełnienie przez stronę w wyznaczonym terminie braku apelacji polegającego na nieoznaczeniu wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie o prawo majątkowe (art. 368 § 2 k.p.c.) może stanowić podstawę jej odrzucenia (art. 370 k.p.c.), także w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych. Wskazanie wartości przedmiotu sporu i przedmiotu zaskarżenia ma bowiem na celu ustabilizowanie przedmiotu sporu i zakresu zaskarżenia dla eliminacji możliwości dowolnego ich określania w poszczególnych stadiach procesu dla potrzeb dopuszczalności zaskarżenia (skargi kasacyjnej) oraz ponoszenia kosztów procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 100/14, LEX nr 1640230).

2. Następnie, Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach niejednokrotnie wyrażał zapatrywanie, że art. 373 k.p.c. (i także art. 370 k.p.c.) należy odczytywać łącznie z art. 130 k.p.c., co prowadzi do wniosku, że odrzucenie apelacji z powodu niezuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy zatem tylko takich braków, które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (zob. uchwały Sądu Najwyższego: z dnia 29 lipca 2003 r., III PZP 10/03, OSNP 2004 nr 3, poz. 43; z dnia 7 lipca 2005 r., II UZP 7/05, OSNP 2005 nr 24, poz. 396; z dnia 22 sierpnia 2007 r., III CZP 77/07, OSNC 2008 nr 10, poz. 109; z dnia 27 marca 2008 r., III CZP 7/08, OSNC 2009 nr 4, poz. 55; oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 2000 r., I PZ 58/00, OSNAPiUS 2002 nr 9, poz. 21; z dnia 11 grudnia 2009 r., II UZ 43/09, niepublikowane; z dnia 10 lutego 2015 r., II UZ 76/14, niepublikowane; z dnia 14 stycznia 2015 r., I CZ 100/14,; z dnia 13 listopada 2014 r., V CZ 71/14, niepublikowane i z dnia 21 października 2015 r., II UZ 24/15, niepublikowane).

3. Należy ponadto zwrócić uwagę na to, że w uzasadnieniu uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., III UZP 2/16, OSNP 2017 nr 1, poz. 6, mającej moc zasady prawnej stwierdzono, iż „od chwili podjęcia niniejszej uchwały należy przyjąć, że oznaczenie w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawach o podleganie ubezpieczeniom społecznym (ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego, o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego) staje się wymaganiem formalnym, od którego zależy nadanie biegu apelacji.”

Przenosząc powyższe ustalenia na grunt rozpoznawanej sprawy należy stwierdzić, że wobec bezspornie majątkowego charakteru sprawy o podleganie ubezpieczonej ubezpieczeniom społecznym i wezwania pełnomocnika pozwanego do uzupełnienia braków formalnych apelacji - pod rygorem jej odrzucenia - poprzez wskazanie wartości przedmiotu zaskarżenia, pozwany był bezwzględnie obowiązany do oznaczenia w apelacji wartości przedmiotu zaskarżenia. W sprawie o podleganie ubezpieczeniom społecznym z zakresu ubezpieczeń społecznych apelacja organu rentowego podlegała odrzuceniu na podstawie art. 370 k.p.c., ponieważ w odpowiedzi na wezwanie sądu odmówił on oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2008 r., II UZ 41/07, OSNP 2009 nr 7-8, poz. 107).

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.

kc